ఓ పువ్వు పూసింది

[కథానిక]

అర్ధరాత్రి అడివిలో పువ్వు పూసింది. చుట్టూ చీకటిని చూసి, భయమేసి, 'అమ్మా' అని ఏడ్చింది. ఆకులూ, తొడిమలూ దగ్గిరగా తీసుకుని భయం లేదని వూయించాయి ఆ తెల్లని పసిపువ్వుని.

"ఏడీ ?" అంది పువ్వు.

"ఎవరు ?" అంది తల్లితీగ చీకట్లోంచి.

"నన్ను నీదగ్గిరికి తీసుకువొచ్చాడూ, అతను."

"ఎవరు తీసుకొచ్చారు ? నేనే తెచ్చుకున్నాను నిన్ను; నా గారాబాన్ని, నా బంగారాన్ని, నాముద్దులమురిపాన్ని నిన్ను."

"నువ్వేనా ? ఎవరో అనుకున్నాను. నువ్వేనా నాచేతిని పట్టుకుని నక్షత్రాల మధ్యనించి ఆడతో, నవ్వుతో, అట్లా తేలివొచ్చి నన్నిక్కడ దించింది ? ఓసారి కనపడు."

'చలం'

"తెల్లారనీ. నన్ను చూద్దుగాని. ఇప్పుడు పడుకో."

"భయమేస్తోంది. కిందికి పడిపోతానా ?"

"నేను పట్టుకున్నాను కాదూ !"

"ఆకలేస్తోంది అమ్మా !"

పువ్వునోట్లోకి వెచ్చగా, తియ్యగా, వొంటినంతా సంతోషంతో నింపుతో పాలు వొచ్చాయి.

"వొచ్చావా ?" అని వొళ్లో పెట్టుకుని వూపింది గాలి.

"అమ్మా ! ఏమిటి అట్లా పాకుతోంది నా వెనక ?"

"ఏం లేదు ; అది పాము. తిండికోసం తిరుగుతోంది."

"నన్ను తింటుందా ?"

"నిన్నెందుకు తింటుంది ? చాలా మంచిది. పిట్టపిల్లల్ని తింటుంది! మన జోలికి రాదు."

పెద్దపెద్ద చెట్లవెనకనించి అర్ధచంద్రోదయమౌతోంది. కళ్లు పెద్దవిగా విప్పింది పువ్వు. చెట్ల కొనలు మెరుస్తున్నాయి. నేలమీద సందుల్లోంచి చారలుగా వెన్నెల పాకుతోంది. చీకటిని పక్కలకి తోసుకుంటో. చుట్టూ అడివిని చూసి—

"చూడు, అమ్మా చూడు" అంటో చప్పట్లు కొట్టి ఆడింది పువ్వు.

నిద్రకళ్లతో పాడుతోంది తల్లి.

తలెత్తి తల్లివంక చూసింది.

"ఎంత అందంగా వున్నావు అమ్మా !"

తన కళ్లకి అందక తల్లిని తీగెలు చీకట్లలోకి పెనవేసుకున్నాయి. పరిమళాలలో విరబోసుకుని నల్లని నీడల్లో వూగుతున్నాయి ఆకుగుబుర్లు.

"ఎవరిమీద నమ్మా కావిలించుకుని అల్లుకున్నావు? అతనెవరు గంభీరంగా అట్లా నుంచున్నాడు నీబరువు మోస్తో."

"మీ నాన్న"

"అమ్మా, అమ్మా, అమ్మా! ఎవరు అట్లా కిర కిర మంటారు? అమ్మా, పట్టుకో నన్ను."

"అవి కోతులు. మీ నాన్న కోసం వొస్తాయి. నీ స్నేహం చెయ్యవు అవి."

"మరి నాన్న వాటిని..."

తన పేరు పిలుస్తున్నారు. పాడుతో. వెన్నెలలో తేలి తనచుట్టూ మూగుతున్నారు పువ్వుకిన్నెరలు. తనెరుగును వాళ్లని.

"పుట్టావా? నువ్వు ఇక్కడ పుట్టావా?"

—చుట్టూ మూగి, పువ్వుని కడుగుతున్నారు. రేకుల్లో చిన్న చిన్న నొక్కులు అందంగా దిద్దారు. మంచు ముత్యాలహారాలు వేశారు. వాళ్లవెనక తనకి కనపడకండా నీడలో ఎవరు నుంచున్నారు? తనకి తెలుసు ఎవరో! ఎప్పుడెప్పటినించీ, అనంతకాలం నించి, అనేకరూపాలలో, అనేక లోకాలలో, అనేక ఆనందాలలో తనతో చెయ్యి కలిపి ఎన్నడూ తనని వొదలని ఆ నీడ ఎవరు?

తన తలపైనుంచి, చీకట్లలోనించి, తియ్యని పిలుపు. దూరంగా దేనికోసమో అరుపు. ఆకులన్నీ నిలిచి వింటున్నాయి. గాలి చిన్నతరంగాలతో పులకరించింది.

ఎవరు? ఎవరు? ఎంత వెతికినా కనిపించని ఎవరు?

"అమ్మా. అమ్మా. ఎవరు?"

"కోయిల."

"ఎవర్ని పిలుస్తుంది?"

"ప్రియుణ్ణి."

"రాడేం?"

"చీకటి."

"మళ్లీ పిలవమను."

"పిలుస్తుంది."

"ఎంత అందమమ్మా ఈలోకం? నే నెక్కడ వున్నాను ఇక్కడికి రాక?"

పువ్వుకి ఎదురుగా, జ్వలించే పెద్ద కాంతి పుష్పం అంధకారపు తూర్పుశాఖన వికసించి జ్వలిస్తోంది. తేలికగా కప్పి నవ్వించే మబ్బుతెరలోంచి తన వెలుగుచేతుల్ని జాస్తోంది పువ్వువేపు.

ఉత్సవాలు, వాయిద్యాలు, అరుపులు, సంతోషాలు. వూదుస్తున్నారు. తోరణాలు కడుతున్నారు. జయజయధ్వానాలు చేస్తున్నారు. ప్రతిమబ్బుకీ రంగుల్ని అలంకరిస్తున్నారు. ఆత్రుతగా, సంతోషాన్ని ఆపుకోలేక, ఇటూ అటూ పరుగెత్తుతున్నారు అనిలకుమారులు, దుమ్ము దులుపుతూ, అందర్నీ మేలుకోమంటూ, ఎండిన ఆకుల్ని దూరంగా తోసేస్తూ. చెట్లు గాలిలోకి నోళ్లు తెరుచుకుని ఆరగిస్తున్నాయి ప్రథమభోజనాన్ని.

కాంతి, కాంతి. ప్రపంచమంతా కాంతి. ఆకాశాన్నంతా ఆనందంతో నింపుతో కాంతి. అలలమల్లే కాంతి విరుచుకుపడుతోంది లోకంమీద.

లోకంరూపమే మారింది. సగం చందమామ నవ్వుతో నమస్కరించి ఆకాశంలోపల కరిగిపోయినాడు. లోకాధిపతివలె వెలిగిన వేగుచుక్క భయంతో ఏమూలకో వొదిగాడు. మబ్బులు సిగ్గుతో రంగుల్ని కడిగేసుకుని, తెల్లని వొళ్లతో పక్కపక్కల ముడుచుకున్నాయి.

దేదీప్యమానమైన కాంతితో ఎర్రగా, ఎక్కడా కల్మషాన్నీ, అంధకారాన్నీ, అల్పత్వాన్నీ సహించని, క్షమించని దివ్యనిర్మలతేజస్సులు చిమ్ముకుంటో బలుయదేరాడు మార్తాండుడు.

పక్షులన్నీ రెక్కలు చాచి ఎగురుతున్నాయి. మృగాలు వొళ్లు విరుచుకుని కదులుతున్నాయి. పవనకుమారులు చెట్లఆకుచివర్లలో కూచుని భయంగా చూస్తున్నారు.

సమస్తమూ మరిచి కళ్ళు తెరుచుకుని చూస్తున్న పువ్వుపైపుకి తీక్షంగా ఒక్క కిరణాన్ని విసిరాడు సూర్యుడు.

"చచ్చాను" అని కళ్ళు మూసుకుంది కన్య. వొళ్ళంతా వొణికింది. దెబ్బతిన్నట్టు సొమ్మసిలింది. తానంతా ఎర్రగా ఐపోయింది. ఒక్కసారి తన మొదట్లోంచి, నేలలోంచి పీల్చుకుని తనలోకి దిమ్మరించే అమృతంతో తానంతా నిండిపోయింది.

"అమ్మా" అని ఒక్క అరుపు అరిచింది. భయం కాదు. సంతోషం కాదు. చావు కాదు. పుటక కాదు. నవయవ్వనం.

తనలోకి ఆ లేతఎండ, వెన్నెల, కింద గడ్డి నవనవ, ఆకాశంలోని నీలపునునుపు, తన తండ్రికొమ్మల బలం, కోనెలకంఠంలోని జాలి, గాలిలోని అర్థంలేని అల్లరి, తనతల్లి వేళ్ళకింది భూమిలోని అంతర్గళ సారం— అన్నీ ప్రవహించాయి.

తనరేకుల్లో తళతళలు, తన యీనెల్లో నున్నటి వుబుకు, తన బొడిపెల్లో పగలడానికి సిద్ధమైన మదపు సౌరభం, తన తొడిమలో విశాలమౌతున్న బలం, తన సమస్తంలో ఆగని, అంతులేని, కారణంలేని కాంతి.

అకస్మాత్తుగా తనని ముంచుతో, చీలుస్తో, పైన దొర్లే సముద్రంఅలలమల్లే, మూర్ఛలు తెప్పించే పరిమళం. తనని, తల్లిని, గాలిని, ఆకాశాన్ని నింపి, పొర్లి, అలలుగా, జ్వాలలుగా తనలోనించి పరిమళాలు.

పట్టలేక ఫక్కుమని నవ్వింది. ఆనవ్వు ఎండకే కాంతినిచ్చింది.

ఆ మత్తుకి, ఆ మాధుర్యానికి ఆకాశం కిందికి దిగిరావొద్దా? గాలి యీవార్త ముల్లోకాలలో ప్రకటించవొద్దా? ఆకాంతి అంతా ఒకటై తనకి హారతి ఇవ్వద్దా—యీచెట్లు, పక్షులు, కీటకాలు, మృగాలు, యీ అనంతాకాశం, సూర్యచంద్రులు, యీలోకమే తన పరిమళసౌభాగ్యంకోసం సృష్టిపొందలేదా?

తనముందు ఇంకెవరు?

అల్లరిగా గంతులేసింది. చప్పట్లు కొట్టింది. కళ్ళలోంచే కాంతుల్ని విసిరింది. ఎవరు అటు వెళ్ళినా ఆకులవెనక దాక్కుని తొంగిచూసి పకపక నవ్వింది. తన రేకుల్ని వూపింది. పరిమళాల్ని ఎక్కడా అంతంలేని భాగ్యంమల్లే విరజిమ్మింది ప్రపంచంమీద.

సంగీతాలతో, నృత్యాలలో సోలుతో, తూగుతో, చుట్టూ మధుపాలు సేవించి వెంబడి రాగా, పూలని లెఖ్ఖకింద తలెత్తి చూడకుండా, గర్వంగా, యవ్వనంతో మదించి, వొంటినిండా పచ్చని పుప్పరజం చల్లుకుని పోతున్నాడు మధుపం.

ఎండలో రజంలోంచి నల్లగా మెరిసే అతని దేహం, క్రూరమైన తొండం, రక్తంవలె ఎర్రనైన కళ్ళు. గాలిని శూలాలవలె గుచ్చే పెద్ద మీసాలు చూసి వొణికింది పువ్వు.

"అమ్మా! ఎవరది?"అని తల్లి ఆకుపచ్చపమిటలో దూరింది.

నవ్వి కూతురుతల నిమిరింది.

"నీజోలికి రాడులే."అంది కొంటెగా తల్లి.

"రాడా? ఎంత పొగరు?"అంటూ ఆకుల్లోంచి సగం తొంగిచూసి, పరిమళాల్ని విసిరింది పువ్వు. వూపిరాడనీక మొహానికి అడ్డుపడి, రెక్కల బలాన్ని లాగేసే ఆ పరిమళానికి తలతిరిగి ఆగాడు మధుపం.

"అమ్మా! ఆగాడు"అంది భయంగా పువ్వు.

కాని తనని ఆగనీక, నిలవనీక, ఏమిటి ఆ బాధ, తియ్యని మత్తెక్కించే ఆ వేదన! ఏమిటో తనకి తెలీక, భయపెట్టి, తనని తొందరచేసే ఆ కాంక్ష!

తిరిగాడు తనవేపు.

పొమ్మన్నాడు అనుచరుల్ని. మళ్ళీ ఇంకోసారి కొత్తపూరజం అతనినిండా చల్లి అలంకరించి ఎగిరిపోతున్నారు మిత్రులు. చుట్టూ ఆకులమీద వాలి నవ్వుతున్నారు, పోకిరివాళ్ళు.

తనవేపు ఎగురుతున్నాడు అతను, బలంగా, ధైర్యంగా అతనికి ఎవరు ఎదురు అన్నట్టు. ఎండలో

మెరుస్తో, తేలుతో, గాలిని చీల్చుకుంటూ వోస్తున్నాడు అనివార్యంగా.

సిగ్గు, సిగ్గు, సిగ్గు.

తన గర్వం, తన ఆధిక్యత, విజృంభణ—ఏవీ లేవు. దాక్కుంది ఇంకా లోపలగా.

వోస్తున్నాడని భయం, సంతోషం.

తీరా రాడేమోనని దిగులు, న్యూనత.

వోస్తున్నాడని గర్వం, సిగ్గు.

ఏమిటి అంత స్వతంత్రం ?

ఏమిటి ఇంత ఆలస్యం ?

తనుతప్ప ఇంకేం కనపడకండా ఐ, తనచుట్టూ ప్రాధేయపడి పాడాలి.

తానుమాత్రం అందక, ఆకుల్లో తప్పించుకుని వేధించాలి.

నిర్లక్ష్యంగా, అవలీలగా, ఆకుల్ని వొత్తిగించి, తనని నలుగురిముందూ బాహాటంచేశాడు. క్రీగంటితో చూసి, "పో, ధూర్తుడా!" అంది. కాని తన కంఠ స్వరమేనా అది ? ఏమిటా తియ్యదనం ? ఆ ఆహ్వానం ? తనెంత ప్రయత్నించినా తనకి లోబడని ఆ హృదయారాటం ?

వెడల్పయిన స్వరంతో, ఝుమ్మనే ఆ అవులేని ప్రేమగీతాన్ని ఆలాపిస్తో తనచుట్టూ తిరుగుతున్నాడు-ముందుకాళ్లని తనవేపు జాచి. రెక్కలమీద రంగు రంగులుగా మెరుస్తో ఎండ. అతని వొంటిమీది రజపుమదపువాసన తలతిప్పుతోంది.

పొంగివొచ్చే వరదమల్లే ముంచేసింది, తన కింకేం తోచకుండా ఆమధుపగీతం. సముద్రపు హోరు మల్లే, రక్తపు పోటుమల్లే.

అడుగుతున్నాడు, నవ్వుతున్నాడు, తల వొంచి ముందుకాళ్లతో ప్రాధేయపడుతున్నాడు. "నీకోసమే అనంతకాలంనించి వెతుకుతున్నాను. నా ఐశ్వర్యాన్ని నీపాదాలముందు గుమ్మరిస్తాను. తలెత్తి ఒకసారి నావంక చూడు" అంటున్నాడు.

అన్నీ అబద్ధాలు. కాని, ఎంత మధురమైన అబద్ధాలు !

నీ వొక్కతవే నే నాకు అన్నాడు. ఆ పుప్పరజమంతా ఎక్కడిదో ? ధూర్తుడు.

తెల్లని రేకలు మెరిపించి చిన్నినవ్వు నవ్వి దాక్కుంది ఆకులమధ్య గాలిసహాయంతో.

అతను, బలహీనంగా, మృదువుగా కొమ్మల్లోనూ దాక్కునే తనకోసం ! ఇంకా రాడేం, వెళ్లిపోడుకదా ! మెరుస్తో, రెక్కల వూపుతో, లెక్కలేని పువ్వులమధ్య ముల్లోకాలలో అవలీలగా సంచారం చేయగలిగిన అతను—ప్రత్యేకం తనకోసం—తన ముందు ప్రాధేయపడుతున్నాడు.

"పో !" అంది, పోతాడేమోనన్న భయంతో.

మధుపం ఆ మాటతో ఆమె తన స్వంతమైనట్టు, అధికారమైనట్టు, సంకోచం లేకుండా విహరించే రాజ్యసీమ ఐనట్టు, కరుకుగోళ్లతో, మృదుపత్రాలు ఏమౌతున్నాయో అనే దృష్టిలేకుండా వాలాడు పువ్వుమీద.

"అమ్మా!" అని పెద్ద కేకేసింది—ప్రాణం పోతున్నట్టుగా.

అమ్మ పలకలేదు. తనని వొదిలారా ? అందరూ వొదిలారా ? ఇదే అంతమా ? తన ప్రాణాలు ఎగిరిపోతున్నాయి.

నిర్దయగా, ఏమీ తనఅనుజ్ఞ లేకుండా, క్రూరముగా, గోళ్లతో చీల్చి, తల దూర్చి, తను ఎన్నడూ తనలో ఉన్నదని తెలీని, తన గర్భకుహరాంతరాన్ని, తొండంతో ఛేదించి తాగుతున్నాడు మధువునంతా.

వొళ్ళు చీలికలౌతోంది. రక్తాన్నే తాగుతున్నాడు. వెనకకాళ్లతో పక్కల్ని సాగతీసి చింపుతున్నాడు. ఇంక తనెట్లా బతకడం ? ఎట్లా మొహమెత్తడం ?

కాని అప్రయత్నంగా రేకలతో అతన్ని కప్పి దాచుకుంది. తన ఈ సెలతో సన్నని వొంపుతీరిన నడుముని కావిలించుకుని దగ్గిరికి లాక్కుంది. తనలోని పచ్చని పరిమళపుగంధాన్నంతా అతనినిండా చల్లింది. తననే తా నర్పించుకుంది.

ఇంక నన్ను వొదిలివెళ్లకు మని వేడుకుంది. నేను నీదా న్నంది. నీకన్న ఇంకేం లే దంది.

ఇంకా. ఇంకా. ఇంకా - నాలో ఇంకేం మిగలకండా నాప్రాణాన్నే, ఆత్మనే తాగెయ్యమని రహస్యం పలికింది.

ఝల్లుమంది వొళ్ళు. తాను చూసిన సూర్యులు వెయ్యిమంది మనకళ్ళముందు భగ్గుమన్నారు. రాత్రి నక్షత్రాలన్నీ ధగధగ తనచుట్టూ నాట్యం చేశాయి. సముద్రాలు హోరుమన్నాయి. ఎట్లా భరించడం యీ ఆనందం, యీ బాధ, యీ తీపి, యీ తీపు!

గుండె బద్దలుకాదా! నాళాలు చీలిపోవా? తన రేకులే చించుకుని రాలిపోవా?

ఆగలేక పట్టుకుంది. దగ్గిరిగా కప్పేసింది. మూర్ఛపోయింది.

వొదిలేశాడు తనని. కరుణామయుడు, మధురమూర్తి. తనని వొదిలేసి, తనకళ్లలోకి నవ్వాడు. ఏ మియ్యగలదు తాను? చాలా హాయిగా, సంతుష్టితో తన కళ్లల్లోకి నవ్వాడు.

ఎవరు? తా నెట్లా తీర్చుకోగలదు, ఈ కృతజ్ఞతని?

నమ్రతతో నమస్కరించింది.

తనమీద కాళ్లాని,,అవలీలగా లాలిలోకి ఒక్క దూకు దూకి, చీకటివెలుగులాగు మెరిసి రెక్కల్ని జాచి, ఒక్కచూపు తనవైపు వెనక్కి చూడకండా, వెళ్లిపోయినాడు, అతని నెచ్చెలిగాళ్లని ఒక్క కేకతో పిలిచి. వాళ్లతో ఉల్లాసంగా నవ్వుతో తన ఉనికినే మరిచి, అతనివెంటబడి అడ్డుపడే తన హృదయాన్నే తోసేసి, తనకు తెలీని, తాను అందుకోలేని, నీలపు లోకాల్లోకి, ఆకుపచ్చకాంతుల మధ్యనించి ఎగిరిపోతున్నాడు. కనపడ్డంతదూరం దిగులుతో తల వొంచి చూస్తోంది. తానా? కదలడం చాతకాదు.

ఆకుల తెరలచాటున సిగ్గుగా పెరిగిన కన్య. ఏమని తాను లోకంకళ్లముందు, సిగ్గు విడిచి, అతన్ని అనుగమించగలదు?

తనకే రెక్కలుంటేనా? ఇంక ఎటూ చూడకండా తల్లిని, తండ్రిని, ఆకుల్ని, మిత్రుల్ని, సమస్తమూ మరిచి అతనివెంట సహచారిణి ఐ సేవ చెయ్యదా?

కాని అబల.

తనచుట్టూ చిన్నచిన్న వనకన్యలు చేరి పాడుతున్నారు. దీవిస్తున్నారు. లాలిస్తున్నారు.

తనవొంటివంక గర్వంగా చూసుకుంది. ఎంతో సాఫల్యంతో, నిండుతనంతో, లోతులో, బరువెక్కిన తనవంక చూసుకుని పొంగిపోయింది.

సూర్యుడు పైకి లేచి పెద్దచెట్ల ఆకునీడల్ని మంటపెడుతున్నాడు. గుంపులుగుంపులుగా చిలకలు ఆకుపచ్చ మెరుపులమల్లే ఎగిరిపోతున్నాయి. శీతాకోక చిలకలు తప్పతాగి ఎండలో తూలుతున్నాయి. రంగు రెక్కల్ని గర్వంగా గాలిలో చాచి. సోమరిగా తేలిపోతున్నాడు గరుడుడు మబ్బులమధ్య.

మెల్లిగా పొట్టిపైపోయే నీడల్ని సోమరిగా చూస్తో, శాంతంగా కూచుంది పువ్వు బలంగా శక్తిని భూమివేళ్లలోంచి తనలోకి లాక్కుంటో. తన అందమంతా పోతేనేం? పరిమళం లేకపోతేనేం? కేసరాలు అవిసి వొడిలి తన పత్రాలమీద నే వాలిపోతేనేం? తనపైపుకి కాంతుతో మధుపాలు చూడకపోతేనేం? ఇప్పుడు తనచూపు తన లోపలికె...తన జీవితానికి అర్థమే మారిపోయింది.

తనలోపల కొత్తప్రాణం కదులుతోంది. చోటు కోసం వెతుక్కుంటో తనపక్కల్ని సాగతీస్తోంది.

మధుపం తననిండా విరజిమ్మిపోయిన పుష్పరజంతో పచ్చనై జారిపోయిన తన పత్రాల్ని ఎండవెచ్చదనానికి వప్పచెప్పి, తనచుట్టూ జరిగే సృష్టిఉత్సవంలో తానూ ఒక ముఖ్యపాత్రధారిణిననే గర్వంతో, ఇంకేం కావాలి అనే స్తిమితంతో, నిర్లక్ష్యంగా చూస్తోంది-క్షణమైనా ఆగక నిరంతరంగా అలలమీద నాట్యం చేసే సృష్టిలీలని.

గాలిమీద చిందులు తొక్కుతోంది ఎండ.

ఆకాశాన మధ్య మండిపడే భాస్కరుడి కంట పడింది ఆ పువ్వుతల్లి. క్రూరంగా చూస్తో ఎదట నిలిచింది కాలం. పరిమళం లేని, మధువు లేని రంగు తప్పిన ఆ పువ్వుని అనవసరమని తల వూపింది సృష్టి. రేకులు రంగుతప్పి ముడతలు పడ్డాయి. కేసరాలు ఒక్కొక్కటే వూడి జాలిగా కింద ఆకులమీద రాలి గాలివూపుకి దుమ్ములో పడ్డాయి. కాని దృష్టిని తన గర్భంవేపు తిప్పి, తననీ, తన అందాన్నీ, ప్రపంచాన్నే మరిచింది పువ్వు.

మబ్బులనించి చివరి రంగుల్ని పిలుచుకుని సూర్యుడు ఎప్పుడు కడసారి శెలవు చెల్లిచిటారికొమ్మల మీది గరుడులనించి తీసుకొనివెళ్లిపోయాడో, ఎప్పుడు శాంతిగీతాల్ని వాయుకుమారులు పాడి కొమ్మల్లో కూచున్నారో, ఒక్కక్షణం విశ్రాంతి లేక తిరిగిన జీవులన్నీ ఎక్కడెక్కడ అన్ని వ్యాపుత్తుల్నీ వొదిలి నీడల్లో వొదిగారో, పక్షులూ, కోతులూ తన తలపై గుబుర్లలో ఎప్పుడు మాటుమణిగారో, గమనించనైనా లేదు పువ్వు. వెతికివెతికి మూలమూలల దాక్కున్న వెలుతురిని మింగేస్తోంది వెయ్యినాలికలతో చీకటి.

మొదటినక్షత్రపు మిణుకుమిణుకులోంచి జారిన కాంతిరేఖమీద కూచుని వొచ్చి నిలిచాడు తనముందు.

తన పేరు పిలిచాడు.

"ఎవరు ?" అంది పువ్వు. కాని తెలుసు తనకి. గజగజ వొణికింది. చుట్టూ చూసింది ఏడుస్తో.

"రా" అన్నాడు.

"నా పాపాయి" అంది.

"నీప్రాణాన్ని నీ పాపాయి కిచ్చి నాతో రా" అన్నాడు నవ్వుతో.

"ఎట్లా రానూ !" అని అరిచింది చివరి అరుపు.

తనచేతిని పట్టుకుని, కన్నీళ్లు తుడిచాడు.

"చూడు" అన్నాడు.

లోకమంతా పెద్ద వెలుగు. అన్నిరూపాల్నీ, భిన్నత్వాల్నీ తనలో కరిగించుకుంటున్న మెత్తని వెలుగు. నేలమీది ఎండుటాకులనించి, ఆకాశాన నక్షత్రాలదాకా, అన్నిటినీ ఏకంచేసే దివ్యకాంతి. అంతా, అంతా, ఆ వెలుగంతా అతను. అన్నిచోట్లా అతను.

పొట్టలోని ఆకళ్లని నింపుతో, పట్టుకు చీల్చుకు తింటూ, చీకట్లో దాక్కుంటూ, పిల్లలకి రసం తాగిస్తో, చంపుతో, ఏడుస్తో, నవ్వుతో, కోపంతో, దూకుతో, ఆనందంతో వూగుతో—ప్రతిసూలా అతను, తన పాపాయిని లాలిస్తో తాగిస్తో, అతను.

"రా"

నవ్వుతో, తన వార్ధక్యం, నిరర్థకత్వం, ఎండుతనం అంతా పోయి, బాల్యం, యౌవనం, బలం, సంతోషం, మాతృత్వం, ప్రేమ, అన్నీ అతనిముందు అర్పించి మొక్కింది.

అతనిచెయ్యి పట్టుకుని అనంతాకాశంలోకి ఒక్క దూకు దూకింది.

ఇంక భయమనేది లేదు. విచారం లేదు. సందేహం లేదు. సమస్తమైన ప్రపంచంతో, కాలంతో అతి సన్నిహితు డతడు. అతనివేళ్లను పట్టుకున్న తన నింక ఏమూల ఏరూపంతో నిలిపినా ఆ కొత్త వుండదు. తనకోసం చేతులు జాచివుంటాయి. చిరునవ్వులు వెలిసి వుంటాయి. తన ఆగమనంకోసం గొప్ప విలువలుంటాయి.

ఆకాశంలో తేలుతో, భక్తితో అతని మొహం వంక చూసి పక్కన నవ్వింది-ఆనందాన్ని అణుచుకో లేక.